

H art

RIO

'Rio', installatiezicht, 2015, courtesy Office Baroque Brussel, foto Isabelle Arthuis

In 1982 bracht de popgroep Duran zijn tweede album 'Rio' uit. Voor bassist John Taylor stond die titel voor 'the truly foreign, the exotic, (...) a party that would never stop.' Hij lijkt nog gelijk gekregen te hebben ook: meer dan 30 jaar later wordt er nog steeds vrolijk gedanst op 'the Ballantines' en blijft Duran Durans universum van schamteloos hedonisme en felle kleuren tot de verbeelding spreken.

Dat blijkt ook uit de knappe expo 'Rio' die Louis-Philippe Van Eeckhoutte in de Brusselse galerie Office Baroque opbouwde rond de esthetiek van de jaren 80. Een sleutelwerk is de bijdrage van Barb Choit. Die toont hier de iconische paarse platenhoes van het album met een glimlachende vrouw op de cover, ontworpen door Patrick Nagel. Die heeft Choit drie maanden blootgesteld aan uv-stralen. Het resultaat is een vergeelde hoes, als vervaagde jeugdherinneringen aan heel die periode.

Het is zowaar het enige vervaalde werk op de expo. De felle kleuren, met vaak ook fluo, spatten hier van de doeken. Zo toont Mathew Cerletty een schilderij met daarop alleen maar lippen in steeds andere lipstick. Als in een glossy reclame. De kleuren in het schilderij van Peter Halley zijn ook zo fel dat je ogen er haast pijn van gaan doen. Marc Hundley werkt dan weer met popteksten die hij in passende grafische vormgeving – ook kenmerkend voor die tijd – weergeeft. Een quote van een songtekst herneemt hij met vermelding van tijd en plaats waar hij het nummer voor het eerst heeft gehoord. Als een persoonlijke herinnering binnen het grotere verhaal van de (pop) geschiedenis. Zo geeft hij een zin uit een song van Stereolab weer in typisch lettertype van de jaren tachtig in oranje en geel.

Een revelatie is het werk van Nicholas Krushenick die hier met een abstracte collage uit de jaren 1970 zijn tijd tien jaar vooruit lijkt. De kleurrijke lamp die Michael Ray samenstelde als knipoog naar het design van de Memphis School moet dan weer niet onderdoen voor een origineel. De tentoonstelling is opvallend fris en weet perfect de esthetiek van de jaren 80 te vatten. En dat zonder in de val te lopen van 'guilty pleasures' of een nostalgische 'memory lane'.

Sam STEVERLYNCK